

(гали), и тяхната апотеозирана сила. Въ старитѣ Сливенски пѣсни галатитѣ се прѣдаватъ като гиганти и зли духове. Който пиелъ „галатска вода“ умираше и т. н. Въ Сливенъ има глаголъ галатя, равносилень на лакомя (сила се да добия нѣщо). (Еднички уцѣлѣли днесъ потомци на старитѣ гали или келти въ Европа сж ирландцитѣ, подобно на албанцитѣ, като най-стари потомци на тракоилиритѣ. Общността на дошлиитѣ подѣ Балкана гали прѣзъ III-я вѣкъ прѣди Христа съ западнитѣ гали въобще или въ частностъ съ тия въ днешна Ирландия, се види отъ общността на галската столица подѣ Балкана Туло — име, което се сходя съ това на днешния Ирландски градъ Tullow. Но нѣщо по-вече: туло на староирландски езикъ значи крѣпостъ).

Подробности за борбитѣ на бастарнитѣ, други пришелци подѣ Дунава и то вѣкъ слѣдъ идването на келтитѣ подѣ Балкана, нѣма. Тѣ сж воювали съ тракийци и дардани, и засѣгатъ само западната половина на Полуострова, тъй като сж били повикани отъ Филипъ III Македонски на помощъ срѣщу римлянитѣ, които пѣкъ до това врѣме не сж нагазвали днешна източна България съ завоевателни цѣли.

Едноврѣменно съ бастарнитѣ (споредъ Цейсъ — отъ германски произходъ), Дунавъ билъ прѣгазенъ и отъ нѣкои скитски народи, които сж се разположили, както пише и Иречекъ, въ „равнинитѣ на източна България“. (Ист. Бол., 80).

Колкото и Херодотъ и Тукидитъ да не споменуватъ за тия скитски населения подѣ Дунава, освѣнъ Страбонъ, то живуването имъ особно въ днешна сѣвероизточна България и въ частности въ Добруджа, трѣба да се приеме за много по-раншно отъ появяването на областъ още при първия римски периодъ на Балкана подѣ името „Малка Скития“ (днешна Добруджа). Това е важно, защото чрѣзъ тоя фактъ могатъ да се отбулатъ доволно много загатки за ранни скитски нахлувания въ Полуострова, които бидейки приписвани на скити, безъ нѣкое специфично име за отдѣленъ народъ, както е случая съ бастарни, скордиски и т. н., ще визиратъ най-раннитѣ опити за Балканска колонизация на набралитѣ се задѣ Дунава славяни.